

חמור תפדה בשה; ושנינו במשנה בכורות: אין פודין פטר חמור:

זכר תם ובן שנה, אף כאן — בפדיון פטר חמור — זכר תם ובן שנה בלבד יהא ראוי לפדיון?!

לא בעגל ולא בחיה כיון דכתיב "תפדה בשה".

ומשנינן: תלמוד לומר: "תפדה תפדה" [וכל פטר חמור "תפדה" בשה ואם לא "תפדה" וערפתו] ריבה.

ולא בשה שחוטתה כיון דלא מיקרי "שה".

ותמהינן: אי "תפדה תפדה" ריבה, יש לך לרבות הכל ואפילו כולחו שנשנו במשנה בכורות שהבאנו [רא"ל וריטב"א] נמי יהיו כשרים לפדיון פטר חמור?!

ולא בטריפה — כגון שנחתכו רגליה מן הארכובה ולמעלה [רש"י בכורות].

ומשנינן: אם כן שאתה בא לרבות הכל — גזירה שוה ד"שה [שה", רא"ל וריטב"א] מאי אהני ליה?! אלא על כרחך:

ולא בכלאים [שה הבא מן העז והכבשה] ואף על גב שבין "שה כבשים" ובין "שה עזים" נקרא שה.

הועיל הריבוי כדי לרבות שאין צריך שיהא זכר תמים ובן שנה, כיון דסוף סוף שה הוא —

ולא בכוי הבא מן התיש [עז] והצביה, ואע"ג שמצד האב מין כשר הוא.

אלא בשה חי ושלם ובא ממין אחד בלבד.

והועיל המיעוט ד"שה שה" כדי למעט דבר שאינו שה גמור, כגון כלאים ושחוטת וחביריו [ריטב"א].

קתני מיהת שאין פודין בשחוטתה, הרי ש"שה" לא מיקרי אלא כשהוא חי, ואם כן הוא הדין "פר" לא נקרא אלא כשהוא חי, והאיך תאמר שהכהן נכנס בדמו של הפר המת?!

איתביה רבי יצחק נפחא לרבי אמרי, הסובר נ-א "בפר ולא בדמו של פר", היות ולאחר מיתה לא מיקרי "פר":

ומשנינן: שאני התם גבי פדיון פטר חמור, דהרי יליף "שה שה" מפסח —

והא כתיב בפרשת פר כהן משיח, לאחר זריקת דמו והקטרת אימוריו: "והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה, אל מקום טהור, אל שפך הדשן. ושרף אותו על עצים באש" — הרי שאף לאחר מיתה הוא נקרא "פר"?!?

כלומר: הרי כל הדינים שנאמרו באותה משנה מפסח ילפינן ליה [כמבואר בגמרא בכורות יב א], ובכלל זה אף מה שאין פודין בשחוט — מפסח הוא נלמד, ובפסח ודאי צריך להביא שה חי.

ומשנינן: שיוציא את כולו.

ותמהינן: לדברך שאנו לומדים פדיון פטר חמור בגזירה שוה —

כלומר, לא קרא אותו הכתוב עכשיו לאחר

אי [וכי נאמר גם]: מה להלן — בפסח —